

ἡ ἀρχή μου εἶναι νὰ μὴ ἔχω κλημεῖαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὔλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τέσσερακις φορὰς τὴν ἐβδομάς καὶ τυπώνεται σὲ 7—8 χιλιᾶδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο ἢ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάς δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ὄξω τῆς Ἑλλάς 12. Κάνενας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητής, ἀν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρῶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καὶ καθὼς καὶ διακριθεῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστοποίηση πληρώνεται ἡ ἀνάδα πενήντα λεπτά, τὴ κάθε φορὰ.

Ἔχομε κ. Τρικούπη,

ν' ἀνοίξωμε πάλι γιὰ τῆς κάλπαις ποὺ παράγγειλες στὴν Εὐρώπη σου— (ὦ βρε ἀδερφέ, μ' αὐτὴ τὴν Εὐρώπη σου κοντεύεις νὰ ἐξευρωπαϊστῆς, καὶ νὰ μᾶς γίνῃς ἀπὸ Μουγκόλος, εὐρωπιάνος—ἀς ἦναι, γίνε μαγᾶρι καὶ γάδαρος, τὴν εἶνε ἀποκρηκίς καὶ συχωροῦνται οὔλα τὰ πάντα). Λοιπὸν.

Εἶπες ὅτι θὰ παραγγείλῃς στὴν Εὐρώπη τῆς κάλπαις, σὰν κάλπης ποὺ εἶσαι, πρὶς 3 δραχ. τὴ μιὰ. Πάει καλὰ. Ἡ καλοσύνη σου. Τρεῖς; Τρεῖς καὶ τὸ λουρί στὴ μίνα. Πόσα θὰ πλερώσης σιδηροδρομικὰ στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ τὰ κατεβάσουν στὸ λιμάνι; Δύο αὐτὸ. Τρία. Πόσα θὰ πλερώσης γιὰ τὸν παραγγελιοδότη ποὺ θὰ πείθῃς ἢ ἐστείλῃς; Τέσσερα. Αὐταῖς ἢ κάλπαις δὲν μὲν λές, μέσῃ σὲ κάσαις, θὰ τῆς φέρῃς, ἢ μὲ τὸ ἀερόστατο, τὴν τηλεγράφο, ἢ μὲ τὸ ὑποβρύχιο τοῦ Τρυπάρη; Θὰ ναυλώσης βέβαια παπύρι. Πέντε στὰ μάτια σου, καὶ πόσαις χιλιάδες θὰ πλερώσης γιὰ ναῦλο τοῦ ἔχταχτου αὐτοῦ παποριοῦ, γιὰτὶ βέβαια ἢ κάλπαις δὲν εἶνε μπαμπᾶκι νὰ τὸ στιβαῖς. Ἐξ, καὶ ξερός σου, καὶ νὰ ξεραθῇ ἐκεῖνος ποὺ μοῦ τὸ πρωτομάθενε, ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐξόδα ποὺ θὰ κάνῃς, θὰ πλερώσης τελώνειο καὶ δημοτικὸ φόρο, ἢ θὰ τῆς περάσης μπεντὶ χαβὰ, ὡς προείπαμε, ἐνῶ οἱ ντόπιοι ἀργολάβοι θὰ ἔμπασαν τὸ πράγμα ποὺ ἤθελαν νὰ φέρουν μὲ τελώνειο καὶ θὰ πλερώναν καὶ δημοτικὸ φόρο, ὥστε τὴν ἄφροντομουτσουναρά σου ζημιώνεις καὶ τὸ δημόσιο καὶ τὸ δῆμο.

Ἐπειτα, κωθῶνι, τὰ λεπτά ποὺ θὰ φτειαστοῦν ἢ κάλπαις εἶνε τοῦ δημόσιου ἢ τῶν ὑποψηφίων; Τί σὲ νοιάζει, ρε, εἴνα ἀν ἀκριβὰ πλερωθοῦν ἢ φτεινά, σὲ βάνανε ἐσένα κηδεμόνα στὴ ξένη περιουσία; Δὲν κυττάζεις τί τύφλα σου, πῶς νὰ μᾶς ξελαφρώσης ἀπὸ τοὺς φόρους ποὺ μᾶς βούλιαζες μόνον θέλεις ἀπὸ τὸ κούνοπα νὰ βγάλῃς ζύγγι;

Οὐξω, μπαγαπόντη, οὐξω καὶ σὲ μάθαμε.

Ἄρσάκειο.

Ἐξακολουθοῦμε λοιπὸν τὴν ἱστορίαν αὐτουνοῦ τοῦ κατ-

στημα, ὡς ποῦ νὰ δοῦμε τί θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ γράψε γράψε.

Ἄλλο σπουδαῖο κακὸ ποὺ γένεται κεῖ μέσα, εἶναι ποὺ δὲν βαστοῦν καὶ ἢ κυρὰ δασκαλαῖς τὴ θέσι τους. Πρέπει νὰ μὴ ἔχουν αὐταῖς κάμμια συνομιλία καὶ συναναστροφή μὲ τῆς μαθητῶν, οὔτε νὰ δύνουν προνομία σπὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη καὶ τῆς κάνουν Πενικαῖς (ὄχι νὰ μὴ τῆς κάνουν καὶ δοτικαῖς, νὰ μαζεύουν τοὺς μουστερίδεις τῶν δασκαλιστῶν τους), διότι, αὐταῖς ἢ γυναικαῖς καὶ κλητικαῖς, ποὺ ταῖς βάζουν νὰ σημειώνουν τῆς ἀπουσιάζοντας, συμμαθητῶν τους, καὶ βαστοῦν τοὺς κλήρους κτλ. χαρίζονται καὶ τὰ κάνουν, ὅπως θέλουν κατὰ τῆς συμπάθειαις καὶ ἀντιπάθειαις ποὺ ἔχουν, ἐκτὸς δὲ τούτου, κόρακας κυράκου μάτι δὲν βγάζει, μαθητῶν τῆς μαθητῶν οὔτε τὸ καλὸ οὔτε τὸ κακὸ θέλει.

Ἐπειτὰ σὲς κυρὰ δασκαλαῖς, σὲς διάφοισαν νὰ κυττάζετε τὴ δουλειὰ σὲς, καὶ ὄχι νὰ μᾶς γίνεστε ὑπουργίνας καὶ μᾶς διορίζετε τμηματάρχην, σὲ κάθε τάξι.

Εἶνε κ' ἐνὰ ἄλλο κακὸ. Οἱ κυρὸ δασκαλοὶ βγάζουν στὸ μάθημα τὸ χρόνο μιὰ φορὰ κάθε μαθητῶν, ὥστε ἀν ἦναι καὶ κάμμια ἐπιμελής ποὺ νὰ θέλῃ νὰ μαθητῶν γράμματα, ἔστοντας μὲ τὸ νὰ μὴ λήη ποτὲς μαθητῶν, ἀπελπίζεται καὶ τὸ ρίχνει ὄξω, ἀφίνω πλέον τί θὰ κάνουν καὶ κατὶ ἐπιμελέσταταις, ποὺ ὅλη τὴ μέρα γράφουν ἀντίς γιὰ ἐξηγήσεις ραβασάκια, αὐταῖς πλέον τελειώνουν τὸ σχολεῖο καὶ βγαίνουν κούτσουρα δαυλιὰ καυμένα.

Ἄμ γιὰ κείνο τὸ μασκαραλίκι πάλι ποὺ συμβαίνει στὸ νηπιακὸ τί νὰ πῆ τινὰς;

Αὐτὸ εἶνε μιὰ προτότυπη βλακεία πρὶο μεγάλη καὶ ἀπὸ κείνη τοῦ Μπερτοδουλίνου, ποὺ ἐπειδὴ τῆς καὶ εἶδε τὴ κλόσα καὶ καθότανε σ' αὐγὰ νὰ τὰ βγάλῃ κλοσοπούλια, πῆγε καὶ κάθισε κ' αὐτὸς ἀπάνω γιὰ νὰ τὰ βγάλῃ μιὰ ὥρα ἀρχίτερα καὶ τᾶκανε ζουπα.

Τὸ ἴδιο λοιπὸν μᾶς κάνουν καὶ στὸ νηπιακὸ ποὺ πηγαίνουν τόσα τρυφερὰ πλάσματα, τὰ χαϊδεμένε μας πικιδιὰ, διότι τὸ μεσημέρι ποὺ θὰ φῶν τὸ ψωμάκι τους τὰ ξεπορτίζουν ὄξω

Ἡ μυστικὴ Ἀστυνομία

τοῦ «Παλῆανθρώπου» ἀνακάλυψε καὶ ἐξεχνίασε καὶ φέρνει
στὸ φανερό, ὅτι τὸ ὑπουργεῖον συμπληρώνεται ὡς ἐξῆς καὶ
τοιουτοτρόπως.

Κοντόσταυλος τῶν ἐξωτερικῶν.

Σωτήρακας Πετιμεζῆς τῶν στρατιωτικῶν.

Τὸ δὲ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν τὸ πέρανε ἀπάνω τοῦ
ὁ Τρικούπης, γιὰτὶ ὁ Καλλιγῆς παραπάται, δηλαδὴ φεύγει
ὁ ἓνας μασκαρῆς καὶ πέρανε τὴ θέσι τοῦ ὁ ἄλλος.

Αὐτὰ σᾶς λέω καὶ ἂν θέλετε πιστέψετε το, σὺν δὲν θέλετε
μὴ σώσετε.

Βασιλεῦ !

Στὸ προσκλητήριο τοῦ βασιλικοῦ χοροῦ ποῦ δὲν μοῦστετε
τὸ αὐλαρχεῖο σου εἶδα νὰ γράψῃ γαλλικὰ ἀπὸ πάνω.

Marechalat de la Cour.

Δὲν μᾶς λές, Βασιλεῦ, αὐτὸ τὸ αὐλαρχεῖό σου ἢ κοῦζι
ναριό, ποῦ βρισκεται, στὴ Γαλλία τῆς Φράντζας ἢ στὴν
Ἑλλάς;

Ἄν πρόκειται ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα νὰ διορθῆ ἀπὸ τὴ πα-
λάτι μας, καλλίτερα εἶνε νὰ διορθῆτὸ αὐλαρχεῖο.

Χορὸς χρυσογαδουρῶν στὸ Παλάτι.

— Θύμωσε; ὦ, ὦ! Ἔλα λοιπὸν πιέ το νὰ φιλιώσωμε.

— Δὲν θέλω.

— Ἔλα τώρα καὶ σὺ. Νὰ δὰ, δὲν μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς καὶ
ἓνα χωρατό. Ἔλα πάρτο.

— Νὰ μὴ μὲ γελάσης;

— Ἐγώ; Ποτέ, ἐγὼ νὰ γελάσω ἐσένα, Νινίτσα μου, καὶ
τί εἶπαμε;

Ὡς ποῦ ν' ἀποτελειώσῃ ὁ Γαϊδουριάδης τὴν ὀμιλία
τοῦ ἢ Νινίτσα ἀρπάξῃ τὸ ποτήρι ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ τὸ
ρούφηξῃ μὲ μιὰ, σκασμένην στὰ γέλοια, γιὰτὶ τάχα γέλασε τὸν
Γαϊδουριάδη, μετολίγο ὅμως ἀρχισαν νὰ κλείνουν μονάχη-
τους τὰ ματάκια τῆς καὶ νὰ λήθῃ:

— Ζαλίστηκα, νυστάζω, Γαϊδουριάδη μου. Καὶ ὁ Γαϊδου-
ριάδης τῆς ἔλεγε:

**Χρυσογαδουρῆνες χορευτρίαις τοῦ παλατιοῦ τῶν
ἀναχτόρων.**

— Κοιμήσου, γύρε στὴν ἀγκαλιά μου, θέλεις νὰ σε περῶ
στὰ γόνατά μου, νὰ κοιμηθῆς, Νινίτσα μου; Ἔλα.

Καὶ ρίχτηκε, τὴν ἀρπάξῃ, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε.
Ὅποτε, νὰ, καὶ χτυπᾷ ἡ πόρτα καὶ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ
τοῦπατέρα τῆς Νινίτσας λέγοντάς:

— Ἀνοίξτε, κύριοι. Τώρα πῶς βρέθηκε καὶ ξάφνο ὁ πατέ-
ρας τῆς Νινίτσας, σᾶς τὸ λέω μεθαύριο.

Ὁ Γαϊδουριάδης φιλεῖ τὴ Νινίτσα του.